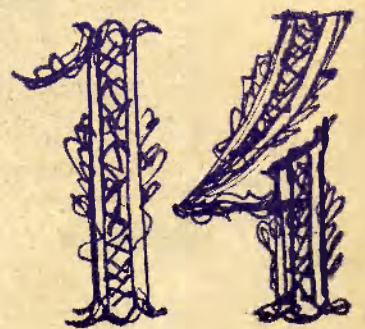

Po konfiskaci
opravené
vydání

Dáciar Svätý,
to by první tramp-comboy v Čechách.

Kamarádi nám piší...

Inglmayer:

Vo potvorách redaktorách.

Dybych je do jednoho neznal, tak sem štont moc se rozčítit a zmodrám. Jelikož ale tomu tak néjní, tak se neručím a vstanu zeleně. Věřte mi to kuci, já je ššééééckí znám a dokonce znám i jejich přectavený, pánové ščt-redaktorové. A hlavně ty agrárnasy, vou je u nich můj strejda něčím na způsob generála. No a učinice tudlenc poznámku f Trampu, že náš orgán nečtou blbi, hned chtěl každej utýct podezření, že blp je a honem si koupil číslo. Co fšak v onom nenašel zase neš artikl, kerej se ho spostře doteknul, letěl do redakce a pokálel nás aš sem se styděl, že se neumím stydět!

Ku podivu, jejich zaměstnavatelové, takový vosobnosti ze špice nepřátelského tisku. ty sou náký docela jiný neš ta lokálkářská chátra. Klusal sem f cuku letu k tomu mýmu strejdovi a ptám se, co že jako to má bejt, to rytí do bohobojnejch trempířů.

A von mi povídá: »Ty seš sice zvrhlik a já se divím, že můj bratr může takovýho prezenta zvat svým synem a neměl bich ti takový věci povídat. Ale už mám na ty holomei sám stek, tak poslouchej.

Vono to máš asi jako dyš tenkrát plavaly ty japka na Vltavě a mezi nima bylo pár koňskejch koblížek. Ty koblíšky řvaly na lidi na mostě furt

MI JAPKA PLAVEM!!!

A to máš naši žurnalistiku. Co nám ty saláti nadělal vostudy ve vlastních listech. co nás to stojí soudů a co z nás eště k tomu fšemu vycuej fšorusů. to je hrůza! Dyš někde náká korporace nebo spolek či politická partaj postaví údernou rotu, je to dycky sebranka toho nejnegramotnějšího, nejhladovějšího, něčeho, co se podobá aušsovej m hrncům, sebranka. která má inteligenční potenci móóóóó mrňavou.

Tydle rejpalové, to je holt naše úderná rota, vona jaksi udržuje furt dotek s fajndem, my se s lidma neradi špiníme. Teda sou to sluhové na hrupší práci. To uznáš, že já mám iný starosti neš orgije v lese a srandu při kitéře. A teť mi řekni, může na nás nákej tramp žádat, abí se úderná rota podepisovala k tomu, co provede? Dyk sou mezi nima lidi, kerí se ani nepepsat nikde nesmějí! Tak už di domů ať tě tady nikdo nevidí známej, já se za sviho sinovce upřímně stydím. Nazdar!

Tak tomu musíte kamarádi rozumnět! Voni národní listí ze sestrou politykou a z bratrem večerem sou složený z jablek a koňskejch koblížek, tak už se nedífte! Já sem vopravdu někdy moc sklamanej. Pišu román, předpokládav, že to budou číst přidáváci. študáci, vojáci a ty mátohy z celetný ulice. Ale, že to zchlamstnou i inteligenti a že moje hluboký mišlenki budou citovaný v listech takovejch

formátu jako ústředni modlitby československý nacionální demogracie. toho sem bíi dalek, nadáti se (čujte ty vobraty, to mně naučil pan profesor Šole na vinohradckí reálce!) Mně, to se ví, je jedno, jenom dyš to vidím, tak slzím. neboť moje děcka se dočkaj toho, že u muzeum na tý štaugli rozdělaj vohníček aš umřu a potom mně s kutá-liznou povevou na višehrat do mramorový kripty a na mý mohile bude stát napsaný:

»Tady smrdí panečku tendleten, škoda, že ste ho neznali. ten udělal svý vlasti vostudy!!!«

A vedle mně budou závistivě vrtět vocasama z jedný strany Vrchlickí a z druhý strany Jára Kohout.

Nevím proč zrovna rejou do mně. Já přece za to nemůžu. že Hašlerovi nedali revoluční medajli za chrapot, ani se nemenuju křestním ménem Radola, ani, že sem se narodil co nejsprostší individuum velckí praze, ani že sou buržousti děsně smutný lidi. Potvorové redaktorové sou dožrané, že Tramp vény vydy vycy a to je fšecker. Já se do těch prdiků nebudu vobouvat, anšto to néjní fair, voni dělaj literatůru, já dělám lyteratůru, inu sme tudíš kolegové. Děkuju jim fšem za reklamu, kerou mi sou nuceni dělat, a v hlubokí útčť jim adresuju několik upřímnějch sloves:

»Se mi zlá pánové, že šplechty venouše dolejšě blahé pamněti porodil v bolestech někerej z vašich šiků, cóóóó? A jak to tenkrát bylo s tím tvrdým a měkím »i« a s perspektivou a s anatomijí? Já vám radím, abiste si mně nebrali do hubi a kerej mně tam máte, tak mně viplivněte nebo dostanete vošklivý pištěle! Každým vašim nevlidným pohledem mně přiroste do věnce jeden bopkovej list, už sem řek, že z toho mám ohromnou radost — ale klystýr si vod vás žádnýho dělat nedám!

Váš kolega inglmayer, kerimu červenobílej štyrlístek nechce vyrůst, třeba ho denně huojí vlastním trusem, som-rák ve víslužbě, spysovatel.«

„Pane, čtete Expres?“

„Ne, já čtu pomalu!“

Dobrej tramp žany učí kluky zpívat Ramonu podle not. Velebně zaspívají: „Když slunce v červánkách zhasíná...“ Když žany zařve: „Krucifix, ten smrad přeci v notách nemáte!“ „Já vím.“ povídá klidně Fialka, „ale po červánkách přicházej větry!“

— Neřek bys, jak je ten Ferry blbej!

— Proč by?

— Ale dal sj rande s Aní na šest hodin a přišel tam už v půl. Tak, aby nemusel tak dlouho čekat, pošoup si hodinky vo půl napřed! Lord.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“, PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníkv vetešnického zboží zdarma.

ŠTOČKY

GRAFICKÝ REPRODUKČNÍ ZÁVOD

VOJTĚCH HRDINA

PROVÁDÍ V NEJLEPŠÍM PROVEDENÍ

SMÍCHOV, ULICE KE KOULCE č. 6.
TELEFON 455-7-6.

z galerie tuláků života

VIII.

Karel Hlaváček.

Zemřel mlád — dvacetčtyři let.

Zdá se to být již osudem české literatury, aby její nejnadanější básníci odcházeli v nejkrásnějším mladém věku, aby odcházeli dříve, než mohli dáti sebe. Karel Hynek Mácha — Karel Hlaváček — Jiří Wolker...

Karel Hlaváček je dosud ojedinělým zjevem v české literatuře. Nešťastní a trpící nalézají v něm svého básníka, nalézají v něm sebe.

Tesknota tmavých večerů, bolest, hřích, vzdor a touha po vzpouře, po odboji, hrdost, žebrácká hrdost. tvrdý ironický výsměch přehluší hlas jeho violy a zase vědomí vlastní bezmocnosti, marnost touhy a vášně... Oh, nešťastní, hrdí Genzové!

Hlaváčková tvorba není obsáhlá, ale kolik síly je v ní! Citujeme ze slaboučké sbírečky veršů »Mstivá Kantiléna« dvě básně Hlaváčkovy.

—rč—

Karel Hlaváček:

Dvě básně ze sbírky »Mstivá Kantiléna«.

II.

*Do pusté naší krajiny ni měsíc nezavítí,
vše bez vůně je, bez tepla, a marno něco sítí
jen tíše, tíše, Genzové — prý musí to tak být.*

*A zvony mdlé jsou, bez moci, a neproctnou ani,
nemožno poplach zvoniti a dlouho do svítání —
jen tíše, tíše Genzové, jen ztište svoje přání.*

*A na pláň dlouhou řadte se a s ostřím v pěsti mstícím,
se dejte do tmy na pochod ke městům klidně spícím —
jen tíše, tíše, Genzové, za větrem žalujičím.*

XII.

*A cestou v polích ztracenou před brány připližte se,
los metejte, kdo nad spícím pěst svoji první vznese —
jen rychle, rychle Genzové, za rod náš pomstěte se!*

*Již mrtvo vše, již mrtvo vše — kraj ani nezavzdychá,
a marno vše, a marno vše — ten tam je vzdor a pýcha,
ryk msty již nikdy nezazní zde do mrtvého ticha.*

*Tlív v polích marné modlitby na tělech hnisajících,
těch, kteří známku genzovství ve vpadlých měli lících
a kteří mstili, mstili ji na Kroesech hodujičích.*

*Po polích sirné plameny nad mrtvolami svítí —
oh, moje Manon ješitná — hle konec, konec žití,
jen plačte s mojí violou — i její struny cítí:
neb mrtvo Genzů království — oh, muselo tak být.*

Jednou měl nový židovský rabín první řeč v synagoze. Odmodlil už všechny povinné modlitby a ještě mu zbývalo hebrejsky odzpívat jednu. Ale ať se namáhal jak chtěl, nemohl si vzpomenout na melodii. Celý zoufalý, ztropený potem, konečně začal a zpíval na melodii „Kukačka zakukala“, kterážto píseň mu stále ležela v hlavě. Velmi se podivil, když dozpíval a židi místo zbožného „Amen“, sborově končí: „Khuku, khuku!“ Lord.

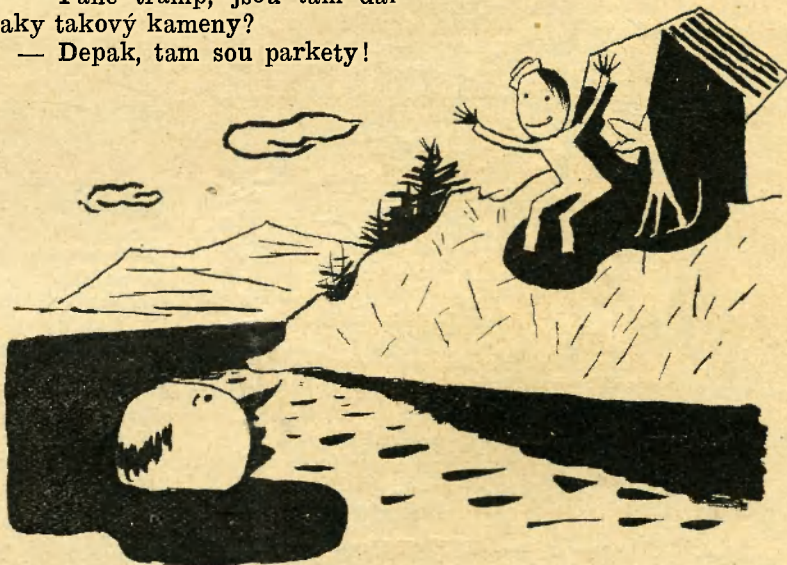
— Jé, kucí, to ste mi nechali takovýdlehého slavíka? S toho si mám zakouřit? Dyk si vopálím rety!

— Heleho, pastýře, já si z tý cigarety zakouřil, Fery si zakouřil, Tlasko si zakouřil a jemu je to malý!! Lord.

— Táhni už k čertu!
— Nemožno. Je vypit.

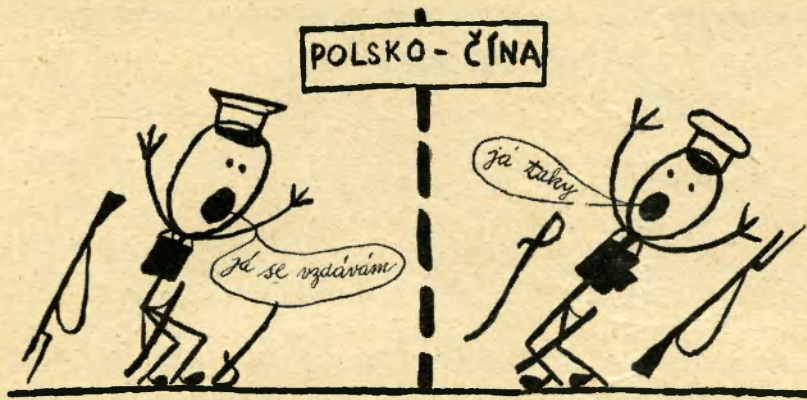
— Pane tramp, jsou tam dál taky takový kameny?

— Depak, tam sou parkety!

„Ni, týdny, léta, ztrávená tady v předu, přijdou ještě jednou, a naši mrtví kamarádi pak vstanou a pomaširujou s námi, naše hlavy budou jasné, budem mít jeden cíl, a tak pomaširujem, vedle sebe své mrtvé kamarády, za sebou léta fronty: tak pomaširujem — proti komu, proti komu?“

E. M. Remarque, Na záp. frontě klid.

**Jak by to dopadlo
kdyby na obou
stranách
válčili trampové.**

Bertrinek dostal ránu do prsou. Po chvíli mu roztrhší střepina bradu. Táž střepina má ještě tolik síly, že roztrhne Leerovi kyčli. Leer sténá a vzpírá se na ruce, vykrvácí rychle, nikdo mu nemůže pomoci. Po několika minutách splaskne jako vyteklý měch. Co mu to teď pomůže, že býval ve škole tak dobrým matematikem ...
E. M. Remarque, Na záp. frontě klid.

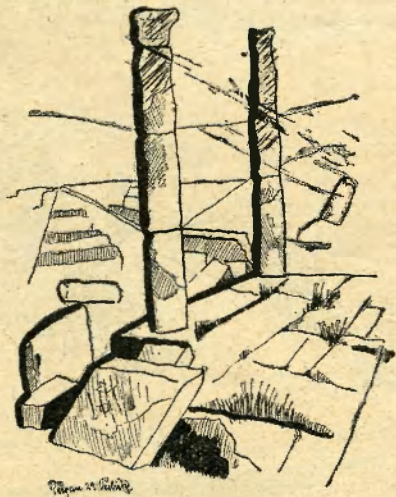
Géza Včelička:

U paty tisíciletí.

(S kresbami autorovými.)

Stanuli jsme tiše a zbožně, jakobychem se dostali do podsvětí.

Hleděli jsme na smutné a velebné sloupy Pergamské Akropole. Závity a reliéfy rozvalených balvanů rděly se bronzí dohasínajícího slunce.

Mohutné, vydrolené věže čněly tu unaveně a zpustle. Poslední stanový kolík byl zatlučen do štěrbin mezi slavnými kameny. Svatokrádežně a blasfemicky. Plátno stanu, nedostatečně napjaté, tetelí se a vlavě praská v něžném větru.

Oh, kdybyste věděli, jak groteskně se odráží pokroucené kanadky od starořeckých nápisů mramorových tabulí. A jakým anachronismem je malý, černý browning »Little Fommy«, ležící ve stínu zurážených sloupů.

Tady, u paty tisíciletí.

Stačí, sklonit jen hlavu k velikým, čtvercovým balvanům, zarostlým travou a tíhou nenávratných věků, abyste si uvědomili, čím skutečně jste: neznámými lidskými nulami.

Pod stanem, v zvětralém massivu zdi, v široké, čisté rýze,

podivuhodně zhortěné v strakatině slunce a stínu, ztrácí se tajemně pevnostní chodba. A ještě pod ní prozelenalý pás hradeb, hrbolatý, zkrásnělý pás hradeb, dva tisíce let zde elegicky stojící, v prokletém, strašlivém tichu.

Odejme vám to všečen smích se rtu.

Maltu už dávno vykousaly věky, a balvany přece lnou pevně k sobě, studenou věrností kamenných těl, a hroznou vrstvou uprchlých staletí.

Pod hradbami, v modře zaprášeném přítmi, propadá se Osmanské město s džamiemi, cyprýši a světlý.

V chatrných řadách, jako těžce zranění vojáci, stojí pahýly sloupů, nádherně silných sloupů z mramoru. Vypadají jako pomníky, a také jsou náhrobky všeho toho, co spolkly smrtelné čelisti časů.

Čtete nápisy, jimž nerozumíte. Usedáte na podstavce sloupů a jaksi naivně a bolestně se dohadujete, kdo as před dvěma tisíciletími odpočíval na tomto místě.

Snad na kamenném lehátku, jež prasklé, napolo se zabořilo do země, vzdávala se Pergamská vestálka milenci v náboženské exaltaci.

Ztracené doby Eumenů a Atallů, kde jste?

Staly jste se mrtvými, bizarními balvany!

A mezi nimi vlaje rouhavě stanové plátno dvou neznámých trampů...

*

Stane se, že z trávy, přes čistou hlat dlaždic, vyleze želva. Zrovna do campu. Kráčí pomalu a vážně jako někdo, jenž zná bezpečně svůj cíl.

V člověku se zatají dech. Nutno být zticha, ani se nehnut a jen se dívat na ten kostěný bochníček, jenž se sune pomalu, spokojeně a mírumilovně. Stane, a poněvadž se nic nehýbá, prohlíží si okolí jako dobrácký pes, jenž přišel na paběrky.

Vztáhnete ruku a uchopíte zvíře, které hluboce vzdychne a schová hlavu a nohy. Před vámi leží cosi, ne nepodobné kameni.

Spočítali jste všechny vzorce na jejím hřbetě a břiše. S úsměvem jste vypožorovali, jak hluboko může se živé tělo uschovat do mrtvé kosti. Prohlédli jste si její černá, krásná očka, širokou hubu a drápy na nohách. A dojdete k závěru, že vezmete s sebou želvu domů, do Prahy, do osady mezi kamarády. Litujete, že neběhá za námi jako pes, a pak ji uložíte do dolíku dosti hlubokého, aby zvíře neuteklo. Pro jistotu ještě ohradíte dolík kameny.

Ale přiblíží se poledne, a k obědu je jako obyčejně čaj, ukradený meloun a cestovní salám, kruté tvrdý a vyschlý. K bílému, okoralému »ekmeku« vůbec nechutná.

Nějakým způsobem, při tomto hrozném obědě, zalétne vzpomínka na želvu. Jednou jste slyšeli kdesi, že má chutné maso a že je z ní výborná polévka. Toto pomýšlení způsobí, že ústa, horlivě žvýkající, přestanou pracovat a trochu se pootevrou.

Zrak putuje úkosem k dolíku, z něhož se ozývá škrabot. Usmějete se a mávnete rukou. Žvýkáte dál.

Ale pak vám to nedá a jdete se podívat na želvu. Zvíře hledí černými kapkami svých očí. A vy se vracíte k svému salámu a říkáte: Nezabiju ji.

Kamarád se vrací do campu, náruč plnou dříví. Přeskakuje vyšlapaná schodiště, obchází rozbité zdi a ležící sloupy, a ulehčeně shazuje břemeno na hladkou mramorovou plochu. Rozdělává oheň, a za chvíli vše voda v kotlíku.

Na čaj. Zase jen na čaj.

Ukážete mu úlovek.

Podíváte se na sebe a zjistíte muživý pocit hladu. Dásně, odřeně do krvava tvrdým salámem, stahují se vyschle a hřečovitě.

Už netřeba mluvit. V levé ruce leží želva a v pravé nůž.

Plaz vzdychnul a schoval se. A zůstal tak dlouhou dobu. Patrně věděl, že neleží na pevné zemi, ale v dlani lidské bestie.

Nakonec zvitězila člověčí trpělivost. Želva vystrčila hlavu a rozhlížela se.

Tenký nůž se zarazil do dlouhého krku zvířete. Docela zezadu, veden úkladnou rukou.

Krev stéká po dlani. Oči živočicha, ty malé, černé kapičky, pokrývají se modravou blankou.

Želví hlava je uříznuta. Valí se krev. A najednou nás cosi nervosně a opile zalehtá v týle. Jste konsternováni. Neboť vidíte, jak bezhlavý bochniček utíká po balvanech dobrých třicet želvích kroků, zanechávaje za sebou krvavý důkaz vaší vraždy, než ustane ve smrtelných, konvulsivních pohybech. Malá, uříznutá hlavička krouží se však dosud jako hádě.

Než, co platno. Hlad je zlá věc. Voda se vaří. Zbývá umýt želvu. Pak ji otrle hodíte do kotlíku, neboť tušíte, že k této vraždě přibude zítra deset jiných.

Je průhledná jižní noc. Oheň stojatě, bezvětrně padá na jehlanec stanu. Silhouetty rozvalin vřezávají se do hvězdnatého transparentu nebes.

Je tu ticho, jako na krásném hřbitově, rozšlapaném patou tisíciletí.

Mrtvá želva se převaluje ve vroucí vodě. Ovzduší začíná vonět masem. Sakra, přílože, kamaráde, máme hlad. Počkej, ještě sůl, kmín a omastek. Za chvíli vytrháme z krunýře to, co ještě před chvílí dýchalo životem, a sníme lačně a rychle svůj první úlovek, jako dávní troglodyté.

A teprve snad při posledním soustu budeme štourat ve svém svědomí, zda to bylo docela fair, zabít tvora, jenž přišel tak bezelstně až do našeho campu.

Pergam, Malá Asie.

Srpen 1929.

Konfiškace

Géza Včelička:

NOČNÍ PERSPEKTIVA.

Po zemi plíží se tiché a zlodějské stíny, neviditelné kroky zapadly do hlubiny.

Perversní muziku vyplakal noční podnik. Slzami světa leskne se studený chodník.

U kostela nevěstka s kýmsi smlouvá potichu. Nikomu není do smíchu. —

Obloha bez hvězd nalila do duše beznaděj. Takovou černí mají tuláci nejraděj.

Ulice osleply, Lampy se utopily v kaluzích. Za okny počestní lidé spějí na růžích.

Listopad 1928.

- Řve rotnej na maníka: Jak se menujete?
- 'Slušně hlásím, jako má matka.
- A jak se menuje vaše matka, himl?!'
- 'Slušně hlásím, jako můj otec!'
- Kručilaudondonrvetř a jak se menuje váš otec? Lord.
- 'Slušně hlásím, to já nevím!'

— Sou ale na tý dráze blbí. Já sem si koupil v Bráníku retůrku, zpátky sem šel pěšky a voní prej nic nezpozorovali. Hur.

— Franto, ty seš tak hubenej, že ti budou muset dát do rakve kousek masa, aby měli červi co žrát!

TRAMPOVÉ!

Lýže, hole, boty, obleky a veškerou lyžařskou výzbroj objednejte opět v tramském závodě **American Sporting Store JAN HORN, Praha II., Žitná 8 YWCA.** Zahájují splátkový prodej kanoí. — Pište o nové ceníky. — Novinka: Zlaté gramofony.

Skličení žalem, loučíme se s UDRŽALEM

Včelička:

- Franto, dej mi za toho psa drobný.
- Co blbneš?
- Neblbnu, já ho mám utratit.

**Mílo kam jdeš?
Nikam!
Tak buď doma!**

Dobrý tramp Lojza Rych naru-
koval. To se ví, že vojna mu nevo-
něla a ulejal se, jak se to dalo.
Při cvičení na „tejraku“ vzal si
dovolenou na velkou stranu. Když
se ani po hodině nevracel, šel za
ním pan kapitán a našel Lojzu sedí-
cího na bobku.

— Co tady tak dlouho děláte?
zařval na celý kruh.

Lojza se na něho měkce podíval
a vece: Račte se laskavě podívat
blíže, pane kapitán. Šouša.

— Já mám ňákou velkou díru
v nose.

— Dyť se štouráš v hubě!

— Hergot, už hodinu ty vejce
vařím a voní jsou furt tvrdý!

— Heleď, co je to: nevymýšlí,
neoustouzí a nevydírá?

— To je blbá hádanka.

— Hádanka není blbá, ale roz-
luštění.

— Mně to kafe nedávej.

— To není kafe.

— A co to je?

— To sem vařil sám. Dandy.

Beneda:

Přístav.

*Od mola bída a kamení,
velikou loď
převáží —*

*Parník komínů, kouřem jen pokrčí rameny —
S bagem doutníku lodník svůj úsudek do moře hodí —
Kapitán, ostrými lokty, dav poutníků před můstkem
vladařství rozráží:*

Jedem!

*Z jistoty dneška v ráj slíbený,
ostrá příd' míří
v oceán —*

*Adije, světe, plodný jen bídou a břemeny!
Z objeti hladu a strasti v ráj k útěku lákají čtyři
východy spásy a štěstí světových stran —*

Jedem.

*Život se potácí
osudu rotací —
korábu kouř na moři zívá —*

*Z bída jsme přišli a v neznámo plujeme,
třicetkrát šťastně si lehnem a vstaneme —
pocestný zpívá...*

*Štěstím se opije
časová rafije —
z minula v budoucno žijeme pokojně nyní —
svět bída ztracený,
ráj čeká zlacený —
v pohyb stříbrné stopy jen metáme sliny...*

*Z včerejška do zítřka plujeme dneškem,
starosti nemáme,
výskáme, zpíváme
v životě těžkém.*

Válečná povídka.

Karel Melíšek.

Alternativa I.

Jelikož jsem loyální občan a každý volovinně věřím, prohlašuji, že
válka nebude.

Dokázat to lze velice jednoduše.

Zeptejte se Angličana, proč zbrojí, odpoví vám: NA OBRANU
STÁTŮ!

Zeptejte se totéž Francouze, odpoví nosem: NA OBRANU VLASTI!

Ptejte se Američana, vystrčí praporek s hvězdičkama: NA OBRA-
NU SPOJENÝCH STÁTŮ!

Zastavte Němce, nadme hrud: NA OBRANU ŘÍŠE!

A nyní můžete pro jistotu oběhnout ještě ty ostatní, Jihoslovany,
Rumuny, Maďary, Čechoslováky a uslyšíte unisono: Zbrojíme, ale
K OBRANĚ HRANIC naší drahé vlasti.

Tak, a teď to máte na beton.

Vždyť je to všechno jenom na obranu.

To kdyby chtěl někdo mermomocí válčit, tak musí zdvořile po-
žádat souseda, aby ho laskavě napadl.

Alternativa II.

Připusťme však, že by opravdu válka vypukla. Dejme tomu, mezi
Československem a Maďarskem.

Nechci sice lézt pánům vod štábu do řemesla, nechť však pro všech-
ny případy pečlivě tento článek prostudují, neboť jsem přesvědčen,
že by to blbě skončilo.

Proč?

Protože se mi tuhle dostal do ruky malý letáček se stručným heslem: **ŠPIONI VŠECH ZEMÍ SPOJTE SE!**

To je docela správné. U nás je zorganizovaný všechno možný, mimo trampy. Proč by se nemohli zorganizovat špioni? A taky jo. Je to přece jenom nebezpečné zaměstnání. Létat aeroplánem, polykat nože a svazky listin, být nádražním úředníkem a k tomu sledovaným, až zavřeným, shánět se po různých plánech a bůhví, co ještě.

Tak si to raději zorganizovali.

Sejdou se jednou týdně v pohraniční stanici, dají si pivo a už to jde. Ty potřebuješ sílu naší armády v boku, tu máš, dej mi za to vaše křídlo. Ty chceš automobilovej park, na, a půjč mi na tejden hangáry. Ten zase potřebuje pevnosti, obdrží promptně výměnou za počet těžkého dělostřelectva.

Co není na skladě, obdržíte do týdne!

Nyní k meritů věci.

Tedy, vypukla jako válka mezi ČSR a Maďarskem.

Na frontu se, jako obvykle, šikovalo: vojáci, rum, kanony, Červený kříž, munice, otravné plyny a knihy pluk, Medka.

Českoslovenští špioni přinesli zprávy:

Maďarsko je nejslabší na levé frontě.

Maďarští špioni přinesli zprávy:

Československo je nejslabší na pravé frontě.

Samozřejmě se rozumí, že československý štáb vrhl veškeré síly na levou frontu.

Maďarský zase na pravou.

A teď to začalo.

Československo klidně prorazilo levou frontu maďarskou.

Maďarsko zase pravou československou.

Na západě nic nového.

Na východě nic nového.

Zatím československé vojsko vítězně postupovalo na Budapešť.

Maďarské pluky se octly u Brna.

— Hej Slovane — na „Politice“ se objevil první prapor. Tatíček Kramář se rozplakal.

— Naši dnes v noci obsadili Budapešť!

Téměř současně počaly se v Karlíně na Invalidovně utábořovati první honvédské pluky.

Na redakci „Pěsti-Hirláp“ se zatřepetal prapor.

Horthy skákal radostí do stropu.

— Druhý honvédský pluk obsadil dnes ráno Prahu!

Tak a co teď!

Na obou stranách přšely medaile, chlastalo se atd.

Vždyť jsme vyhráli!

No jo, ale my taky!

Pak se začalo konečně myslet.

Jak se z tohoto dostat? Ben Akibo, jestli řekneš, že tohle už tu bylo, tak dostaneš pár facek.

Jelikož ale Ben Akiba nic neřikal, bylo nutno myslet dále.

Existují dvě východiska z této situace: buď se bude dále válčit, t. j. Československo obhajovat maďarské hranice a Maďarsko zase naopak československé, anebo jak říká Šrámek: „dohodli jsme se, že se dohodneme“ a půjde každý znovu zpátky do svých posic a začne se bojovat znovu.

Konflskace

— Tady mě to všechno připomíná na Doksy.

— Jak to? Dyť v Doksách byl rybník, lesy a tady není nic.

— Ale je tady zrovna tak blbý pivo a tvrdý rohlíky.
Lord.

— Bolely mně zuby. Šel jsem na Medník. Tam jsem se vydával za redaktora „Večera“. A zuby už mně nebolely.

Lecián.

— „Odkud máš ty krásné boty?“

— „Z Institutu de bóté.“

Sochař Z.: „Di vode mne, ty hade, já blbý lidi nemám rád.“

Eman: „Poslouchej, ty se musíš ale nenávidět.“

— Heleď, proč chňapá furt ta ryba tu vodu?

— Vyplachuje si hubu, aby jí z ní nesmrdělo.

— Já nemůžu nikdy v neděli jít v ošadě na záchod — Čím by to mohlo bejt? — Tim že tam žádnéj nemáme! Ivo.
— Pane tramp, prosím vás, je to borovice nebo smrk? — Jó, to já nevím, já nejsem Derviš, zlejší.

**POČESTNÝ ŽIVOT PANA PAĐOUBA:
snídaně, svačina, oběd, svačina, večere.
2x týdně soulož, 2x ročně chřipka.
Od padesáti let kornacení cív.
S BOHEM, POČESTNÝ ŽIVOTE!**

— „Tak ten chlap, co se tu motal v táboře, ti zmizel s kanadkarna!“

— No měl na čase, už sem ho chtěl vyhodit.

J. A. M.

— Co chceš za tu mašinu?

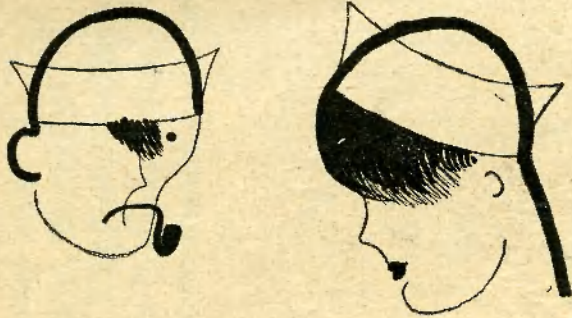
— Lepší děvče!

Lesalov prohněl kluky po lese.

— Stůjte!

To voni ale zrovna jo. Jenom se ozvalo:

— Stojtej voni. Jich nikdo nehoní!
Čundr.

— Holka, ty si hotovej anděl!
— Ale di...
— Taky žádný tělo...

— Že si pucoval s mým kartáčkem na zuby tvoje boty?
— Nesmysl. Co pak si někdy pucuju boty?

Inglmayer:

poslední čundr.

(Pokračování.)

Vzít šmízo se nedalo protože ten čouhán měl děsně dlouhý nohy.

A zasmát sem se tomu taky nemoh vocrce, neboť ten širokej měl pěstě jako šest našich trampů dohromady.

Co sem mohl učiniti inýho neš se vodevzat do vůle pámbovy. A ty křeni s pohátki se tudíž dozvěděli všechno-fšééééééécinko!

Že mně maminka povila co by děcko, že sem časama povyroš, že sem byl vočkovanéj na neštovice a tyfus, že sem měl ze svatýho náboženství f obecný škole pětku ale na škole střední že už sem byl jenom napomínanej, že máme doma floka a ten Flok že je pes, že sem byl vyznamenanej sedumkrát za statečnost ve všech možnejch armádách světa, že sem běžel maratón a že sem byl devatenáctej Bartůškovi f patách, že maminka chodila čtyřicet let řečnit na Tylák ráno a rovněž tolko rokov do Emaus se modlit f podvečer, teď ale že má gicht a že už nemůže ani ráno kvákat na Tyláku ani večer f emauzích, já sám že sem vosoba vzdělaná a nezištná — zkrátka moje ledví bylo jejich. Ařšak nic z toho všeho je nezajímalo, ba ani to že sem chodil k Šimůnkovi na prodloužený a vo tý doby že mám na křivo hubu.

Neš se z tý prkenice hnu, tak vám budu eště vypravovat docela malou a dojemnou a valně ponorou arabesku kerá nikoho nerozpláče. Příčinou toho byl bystrej zrak toho lampáře. Začátek fšeho pak je fpraže. Vedle tý lojšky z Jedový Chýše a vedle mý snoubenice sem měl v Libni jednu cukrářku kerý budiš méno Čiča. Tato Čiča mě podarovala světlotiskem neš sem vopustil Prahu. Anšto nebula iná fotografie po ruce, vyrvala rychle tu nejkrásnější z alba, takže na rubu zůstaly takový trhance vod tónovýho papíru barvy šedivý. Čičinou podobenku sem sebou vzít mušel, neboť se sám bójim.

Hrom do těch trhanců! Přivedly do extáze širokýho, i přestal mluvit a začal chrochtat. To bylo signálem Dlouhýmu aby skuhral a Bystrozraký do toho vyl.

Kdo je to?

Nač je to?

Votkat je to?

Jak se to menuje?

Kde to bydlí?

Jak se menuje teta? Tatínek? Švagr?

Kolik je jí let?

Co dělá?

Co todle vzádu?

Kuci já musel držet hubu! Dybych bejval jednomu

vodpověděl tak se cejtil druhej bejt uraženéj — a znáte mně už, jakošto rovněž moje vychování! Až dyš sbor utichnul tak sem jim vysvětlil chronologicky proč je, nač je, co dělá — ačkolif to sem jen hádal, votamtaj je do Libně sakra blbě vidět! Jak to tak poslouchali tak byli dojatý a tak se mi najednou zalíbili že sem si podovolil zalaškovať: A správně tancuje šimi a cancan!

Tři děšové z pohádky zase zašveholili mluvou mateřskou, házeli na mně kusy mejch svršků, smáli se — a vůbec začali dělat takovej dojem jako že začne fajfoklok a já už byl přešťastnej — kdo zná tydle štace tak ví že v nich bejvá moc rumu.

Ale nebyl! Mluva mateřská v ráne byla v tahu a novej voheň byl tu. To ten vůl Bystrozrakej eště f posledním okamžiku vyšťáral v mým notesu několik zmuchlanej papírovejch korun. Toste neviděli jak umí naše měna f cizině záradit!

„Prachy!!!“ — zachrochtal širokej.

„RRRRRRRRRRúble!!!“ — zaskuhral dlouhej.

„To je bolšebík!!!!“ — vyl bystrozrakej.

Nechal jsem je zase bouřit. Škrtali chvíli sirkama a rentgenovali Čiču, hádali se jesli sou tajný znamínka pod drdolem nebo v nose, študovali znova moje vysvěděni tím způsobem že se střídavě drželi v rukou hlavou dolů, znova mi vohmatávali tělo a furt mi vytahovali znova kořili dyš sem ji cpal do kalhot. Už sem vopravdu nevěděł esli to patří k úřednímu vejkonu anebo esli už začínaj kanacký žertíky.

Pak zas chvíli konferovali mezi sebou a zdá se že velmi důležité a seriózně an sem vyrozuměl stoho například:

Ta uniforma „des štékašlavákés“ je docela chic (a čuměli při tom do starýho vandr befelu kde sem zpodobněnej v uniformě rakouskýho feldvėbla). Pravda — já byl rakouskej legionář, ale tady sem musel říkat jen legionář, protože „stručně — čas is monajsi!“

No a konečně mi řekli že sem „bon garçon“ když sem tak skutečně statečně bojoval za dohodu. (Ta dohoda sem byl já s kuchařem ve špitále na Pohořelci.) Ale jak prej hodlám kráčet do Paříže dyš nemám žádný greše? To si pište že to bylo dost těžký do nich vpravit přesvědčení že naše jedna káča má asi vodvoka sto franků a že tudíš za těch pár státovek pohodlně do Paříže dojdu a vosstatně (pšááá!) mně vočekává toužebně můj strýc a ten že má peněš jáje!

Potom si zas najednou vypravovali že sem řákej takovej ležerní a to mělo za následek děsnej novej

Ano, tak myslí, tak myslí, ty statisíce Kantorků! Ocelová mládež. Mládež! Žádnému z nás není přes dvacet. Ale mláďa? Mláďa? Tomu už je dávno. Jsme staří lidé.

E. M. Remarque, Na záp. frontě klid.

Zklamání v životě i lásce není tak hrozná věc. Je tu přec krásný důvod k pití.

D e b a t a.

I. — Řekněte mi kluci, proč se vlastně máte obětovat pro vlast?

II. — Jo, nač se máme obětovat?

III. — Ano, proč se máme obětovat?
A-a

— Kolik je asi hodin? — Slečno, vy máte chlupatý nohy!
— Štěnice už nekoušou, tak budou — To nic není, to jste ještě ne-
asi čtyři. A-a. viděl moji matku!

— Víš, kdy z tebe měl rodiče největší radost?

— Dám se zbodnout.

— Devět měsíců před narozením!

útok s kerým mně chtěli rozházet. Udělali na mně švarmlinii a zazpívali forte:

„Dejte sem revolver!“

Jenom dvakrát mi bylo tak v životě jako nejčkonc. Poprvně dyš sem jako kluk spadnul u Kapslovny z houpačky, podruhý dyš mně profesor na statyku a dynamiku vlepil u zkoušky fačku abych prej vy počítal její elementární impuls.

No a po třetí tady f tom asydu těch tří hyperouředních vizází. Mít f tej chvíli revolver — lidi, mít jen hornudli — propíchnul bych bejval ne ty hajzlíky zpovědníky, ale sebe jak sem byl uš z toho fšeho chorobnej! A na hrobě svým sem si sumíroval nápis těchto slof:

„Di poutníce furt a zvěstuj vinohradským že já tady mrtvej léžim jakož že zákony byly pro kočku!“

To mně věřte že sem měl f tý chvíli na jazyku kurážný slova: „Abyste věděli vy zázraci, na tý fotografii to je lípknechtová, ty fleky — to se mi tam vykakal šmeral, čičerín je můj bratranec, já sem sežral cára i z vnukama a tejkonc du do paříže potkopat ajfelku!“

Udejchal jsem se z tý dlouhý mišleňki. Ale jazyk můj zahodil tuto řeč rouhavou hluboko do krku, kde se potratila v zoufalým škytanci.

Obléhatelé po týdle revolverijádě rapidně povolili, přešli zas do družný nenučený zábavy, anšto uš byli docela sichr přesvěčený že nemám u sebe ani červený depeše ani mašinkvér a že mně jakošto indiferentního pššoura teda propouštějí. Sebral sem svý aféry a hajdy dál do tý svobodný země. Brrrr!

Dyš sem se vohlít na ohybu silnice, to stál uš zas bystrozrakej na silnici a dlouhej ve dveřích, připravení k polapení další oběti. Širokej byl v prkenici jistě zaneprázdňenej zvedáním pryčny ke stropu, pomalu nahoru, a zas pomalu dolu — tááák — a znova — aby ho nikdo nepřepal!

A dyš sem se cejtíl bejt mimo horizont toho vejra, zašvenkoval sem do svý noclehárny kerá se tu chmurně táhla podél silnice. Obyčejný smrtelníci sem choděj hledat štyrlístky. Já — neobyčejnej smrtelnoušek — sem tady několik hodin klepal čelistma abych si ráno moch namlouvat že sem se vyspal.

Ainsi soit-il!

Kam stééé séé podělííííí moje zláááátý čááášííí? Čechové, jaký ste bývali? Té marný, bémišes folk je dobrej folk, tam přidou prachy ani nevíš vodkat — ale v něhostný cizotě hrozí ze fšech stran světovejch pouhá basa. Ani len kúščík chliba niedajú!

Napadlo mi hergot co takle nákej krajan? Tak honem po ňom! Jak? Inu jak, ináč neš k ránu v nákyjm vykřičeným logále! Co vo tomdle uvažuju stójim v staroslavným Metzu a tady je našich kluků pomálu. Ale ješto sem si povídal, že Metz musí bejt konec šouru a že se dál použijou vozidla — neboť vočeho na světě sou? A de se ponich rychleje a já zrovna moc času nemám. Todleto finále šouru mně přivedlo z rovnováhy tak, že sem přišti noc měl v rukou kliky všech metzskéjch pajzlíků. Ano. já byl pilnej a kdo hledá nalézá a krajan musel dát peniški na vozidlo. To se událo taklenc:

Bratr krajan seděl pod pultem mixérovým a měl na klíně gejšu. Mně se líbil zprvu jen proto, že měl moc červenej ksicht a tak sem si mislel, ty seš správně vzatej, bejt takle čech — to bych tě doběhnul! Bohužel von breptal francousky a holka se chechtala, že jí pupek poskakoval. V tej ráně ale nastojte, ten ksicht vopruzelej náhle prá docela po pražsku: „Ty svině, dybys věděla co ti povídám, ty bys mi ale dala přezdršku!“ A uš sem seděl u vedlejšího stolíku a poručel sem sobě trošičku bílýho vína.

Kluci, teď dybych vypravoval dál, tak bych sichr děsně lhal. Já vím jenom — a to můžu vodpřísáhnout — že ta holka zmizela s klína toho nalezenýho bratračecha, jakmile sem si po druhý flaštiče začal notovat tu naši národní „Na naši půdě straší,

hrajou tam tamburaši — — —“,

protože von na ni začal bejt nevlídnej, pak slzel a rozprávěl u mýho stolíku tak vroucně, že sem mušel močit slze s ním. A dál byla tma a dybyste mně zabili, tak vo tom nic nevím, co přineslo jitro.

Sem nucenej to vytečkovat:..... Neboť to je kus noci, kdy sem jednoduše nežil a i kdyby snad se člověk moch upamatovat na to, co ften čas proved, napsat by vám to nemoh, protože „Na starým běldle“ sou rozšafný lidi s neúprosnejma tužkama!

A po tý vytečkovany řádce teprve sem si slíbil začít novej život a nikdy více jiš nezhrěšiti. No a můžu historii přispět dalšíma klenotama. Tak jak sme se zdělali s tím krajanem, tak sme se potom probudili v hotelu na podlaze a postel nám povídala:

„Marně sem vás smradi čekala s votchlípnutou peřinou!“

Začal sem se kát červenaje se z hloubi duše nad fšema neřestma světskejma a v moskovici mi rajtovaly ty něžný slova bratračecha vo tom, jak dostal prachy vod matičky a jak pojede domů ješto to tady nic nevnynáší.

(Pokračování.)

Včelička:

- Hádej, proč v o l e j královnu krásy?
- Dám se zbodnout.
- Protože ji nemůžou kra vit!

— Víš, jak si Pepíček Nohejlů představuje, že je blbej?
 — ???
 — Nijak. Von je tak blbej, že si to ani nemůže představit. T—x

Hele, koukej, proč pak žany tak časně fstává?
 Ale von má tak velký kanadky, že mu to trvá ½ hodiny, než se dostane nohou do špičky a proto si musí dicky přifstát.

Bob vyprávuje:

Taxem vám kluci přišel jednou na čundru do zuěmčený vopce a bylo to f sobotu večír. Chtěl semsi přes nedělj votpočinout a taxem přemýšlel, co si na tu neděli udělám k vobjedu. Aš sem se rozhot, že si udělám svičkovou, já jí totiš k smrti ráť. Taxem zapat k řezníku a povídám mu, jako, že „ich pite kus masa na svičkovou“. Von mi samo sebou nerozuměl, taxem vytách z rance svičku a ukazuje na tu svičku, mu to vopakuju. To uš von pochopil, uríz mi kus masa a platit prej nic, von myslel, že diš chodím s tou svičkou, že sem nákej žebravej mnich. Rozjařen tou snadnou domluvou, epu si to vedle do krámu, abych si koupil ešť trochu smetany a koření na naložení masa. Tam se vyhrnula bába a hned na mně: „Vas vinšů zí zich? A jářku na to: „Bobkovej list, matičko.“ Vona sekla zubama a povídá: „Pópkofej list? vó zist das? Já byl na rozpacích, ale spomněl sem si, jak sem se domluvil u toho řezníka, taxem vzal s pultu list papíru a sed semsi f krámě na bobek.

„No a pomohlo to?“ ptají se kluci.

„Jó,“ vona mně vzala za ruku a vodvedla mně na záchod.

— ‘De Tlasko po Václaváku a vidí naproti sobě jít Feryho, celýho zkrivenýho na pravou stranu.

— Co se ti stalo? ptá se Tlasko.

— Ale, ptal sem se strážníka, kudy přijdu do Smeček a von mi povídal: děte šikmo přes Václavák na pravou stranu! Je ti to už jasný? Lord.

Fred a Snib leží v chatě. Venku leje co by z konve. Je hrobové ticho, které náhle přeruší Fred:

— Slyšíš, jak tam venku někdo zpívá?

Snib naslouchá, až mu lezou oči z důlku. Za čtvrt hodiny odpoví:

— Ne. A ty to slyšíš?

Opět čtvrt hodiny ticho.

— No já taky ne, ale byl by to blbej vtip, aby tam tak někdo zpíval.

— Joe, víš co?

— To teda nevím.

— To sem rád, tak sme přece dva.

Konfiskace

— Hm — to my když neprší, tak jezdíme za každého počasí...
Boys.

— Víš, že mám zakázaný ve Velkém Praze všechny novostavby?

— Proč?

— No „nezaměstnaným vstup zakázán“.

E. T.

Konfiskace

— Pane strážník, prosím vás, já sem vůl, zjistěte si mě, já se musím žalovat!

Bočan.

— Co dělá tvůj brácha?

— Agentuje.

— Kde?

— U pána boha.

— ? ? ?

— Von je knězem.

Derviš

Tramp. kanadky

Anglická obuv

pro

sport
vycházku
i společnost

Jar. Bohata
Smíchov, proti Knížecí

„Keds“

Orig. am. „Hood“

Co nás zajímá

Hymen. Daleko široko populární tramp Pedro, potulující se kol osady „Dvacátá míle“ v Proudech a méně populární trampka Annie oznamují, že jejich sňatek konal se v sobotu 21. září t. r. o 9. hodině dopolední na žižkovské radnici. Veškeré dary přijímá redakce t. l. Pedro

Rekrutský večírek „Údolí děsu“ konal se za neočekávané veliké návštěvy v obou sálech Národního domu na Smíchově a možno tento večírek bez nadsázky považovati za nejzdařilejší z dosud pořádaných trampských podniků. Po srdečném proslovu předsedy, následoval varietní program, v bezvadném aranžementu, bez dlouhých přestávek. po programu rozdělili se kamarádi na party taneční a pivní. Trampský večer, jaký má být. Iška.

Ahoj, kluci trampský. Vv mě sice už neznáte, ale anžto jsme z jedny rodiny, teda vás zdravím na svém trampu Polskem. Hergot kluci, tady sou iný gazdové, než v tej naší jitnici. Tady když jdete brečet o nocleh, tak vám dají bílou plachtu pod zadek a peřinovej záhlavek a ně vyhazov. Navrhují, aby se osady přeložily sem. Richter-Prerov.

Posledních čtrnáct dnů žilo se ve znamení rekrutských potlachů a zábav. Jelikož by nám zaznamenání veškerých podobných podniků zbralo půl čísla, omezíme se na to, že všem kamarádům-rekrutům přejeme šťastnou a veselou válku a brzský návrat do osady.

V osadě Sajrait máme jednoho moc fajn trampa, dobrej kluk, je sice trochu pitomej, ale jinak je takto zdavej, nechci ho snad pomlouvat, on jináč je taky dobrej kuchař, mohli by jste mu někdo dát kuchařskou knihu, on je to starej dobytek, ptal se mně, jestli to nemůže vadit, když maso na svičkovou se válí tři dny po osadě. lezou po něm mouchy, a má krásnou lesní barvu — zelenou, jemu to nevadilo, on to zboldnul, v poledne odešel a vrátil se až večer, tak ho mám v podezření, že asi byl někde činit volné návrhy. Taky trpí fixní ideou, že je hotový Don Juan a proto mu poraďte, zdali je lepší, když se jde za děvou, namazat si boty brilantinou nebo vepřovým sádlem — a zdali to nedělá dobře, když někomu smrdí z huby, jako z kanálu. Náš kamarád by se rád stal šerifem, protože se obracím na celou trampskou republiku, zdali o něčem nevíte, osada musí mít manšaft tak

z první třídy obecné, aby šerif mohl uplatňovat svoje blbě názory. Kdo má v chatě štěnice nebo zlou tchyni, taky je votráví. Veškeré příspěvky jako, pravidla woley-ballu, nebo pohádky, rádce milenců, přijímá za osadu Sajrait — Eddy.

Listárna redakce: Spořilov, u nás žádný pan Matějček není. Ten vás doběh! Michigan, holomci, pište po jedny straně, takto v koši. Fero Val, ježišmarjá to je to dlouhý. A ten pathos! „Vojna“,

lory jsou fousatý, jak nebožtík Holeček. „Lord“ Nešťastný člověk je opravdu nešťastnej. Sairait, všechno jenom ne básně. U 5 šerifů, to sem nechal udělat já, protože podle koresp. listku obálka dělat nejde. Chcete snad firmu do-datečně? Cyprin, jenom něco málo. Tundra, předal jsem Irčanovi. — Jinak se na ostatní ještě dostane, pište vesele dál a já vám přeji šťastnýho a veselýho Václava svatýho. Krleš, krleš, krleš.

TRAMP vychází čtrnáctidenně, první a poslední sobotu každého měsíce. Jednotlivé číslo 1 Kč. Předplácí se: ročně 22 Kč, půlletně 12 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlově nám. 15. Telefon 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Husova 7a Telefon č. 5069. — Filiální administrace pro Přerov: Přerov, Škodova 13. — Vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel Melíšek. — Tiskne Středočeská knihtiskárna, akc. spol. — Používání novin. zn. povoleno pod č. 60.788-VII-1929.

Vělička:

— Půjč mi revolver.
— Na co?
— Chci střelit svetr. Ivo.

— Máte nůž?
— Mám.
— Máte zbrojní pas?
— Jo.
— Tak sem s tím nožem, ať ho změřím.
— Jo, to si musej sednout na ložádku, vodejct na Smíchov, anžto můj nožik se vyskytuje doma.
-fal-

Pan redaktor „Přítomnosti“
Peroutka, co umravnělý tramp.

... a na Tvém srdci našla jsem klid tak, jako nikde na světě ...

Manželství? Věcná otázka lidských srdcí. Roztoužené zraky hledají milovaného druhá, na jehož srdci by spočinula rozbořená horká hlava. Bohužel, jak často je ten luzný sen zničen! Místo štěstí a blaha, tupé oddání se všednímu, hrubému životu, plnému odříkání a starostí o četnou rodinu. Nepochopení, falešný stud, pruderie a lhostejnost jsou vlastními příčinami dnešní mizerie manželského poměru.

Tajemství manželské lásky

Jest název knihy, pojednávající o všech problémech manželství, zvláště o pravidlech pohlavních styků manželů, o kontrole porodů, o zdravém těhotenství a podobných.

Knihy je obzvláště významná tím, že odpovídá nejen na otázku, co dělat, ale i jak to udělat. Obsahuje totiž obšírný seznam všech prostředků, potřebných v každém manželství, zároveň s podrobnými návrhy, jak a kdy jich používat.

Některé z otázek, o nichž kniha pojednává:

I. Původ manželství. — Stáří manželství. Manželství a bezmanželství. — Namlouvání. — Prostředky přitažlivé a stydlivost. Svoboda volby. — Pohlavní výběr. — Zákon podobnosti. — Zákaz sňatku mezi příbuznými. — Oloha citů a vypočítavosti v pohlavním výběru. — Sňatek a kupem. Zánik sňatku kupem. — Věno. — Svatební obřady a obyčaje. — Tvary manželství. K dějinám mimomanželského pohlavního obcování. — Přehled.
II. Pohlavní pud. — Pohlavní pud muže. Pohlavní pud ženy. — Flirt.
III. Pohlavní láska. — Duševní výrony pohlavní lásky u muže. — Pohlavní renomésterie. — Erotismus. — Přetvářka. — Upejpacost a stydlivost. — Mládenectví.

Duševní výrony pohlavní lásky u ženy. Fetišismus a antifetišismus. — Vztah lásky k náboženství.

IV. Mechanismus lidské soulože. — Těhotenství. — Souvztažné známky pohlavní.

V. Ochrana před těhotenstvím. — Jest období bezpečnosti? — Coitus interruptus. Vyplachování. — Užití rybí blány aneb gumové ochrany. — Pessar - gumová pokrývka dělohy. — Užití hubky. — Rozpusťné pessary. — Kritické období v životě ženy. — Ženské choroby.

VI. Překážky manželských styků u muže. Impotence, onanie, pohlavní slabost.

VII. Mechanické prostředky ochranné.

VIII. Sexuální problémy v manželství.

To jsou jen některé z četných otázek, na které naleznete v této knize odpověď. Mimo to přes 120 vyobrazení a návodů doplňuje poznatky a seznamy všeho, co jest v manželství ke štěstí třeba.

XXI. VYDÁNÍ!

Cena velkého formátu s překrásnou obálkou Kč 14.—, a poštovním Kč 16.50, v zalepené obálce Kč 18.50, dobírkou Kč 15.— mimo poštovního. — Vázaná v plátně Kč 18.—, a poštovním Kč 20.50, v zalepeném obalu Kč 22.50, dobírkou Kč 19.— mimo poštovního. — Do ciziny Kč 25.—, vázaná Kč 30.—.

K dostání u všech knihkupců!

Vydala vlastním nákladem firma:

HYDIKO.

dům moderní hygieny, Praha II., Spálená 34-126.

Vyplňte, odstříhnete a odešlete pod 30 hal. známek. Zalepíte-li neb píšete-li více, pak 1 Kč.

HYDIKO, dům moderní hygieny, Praha II., Spálená 34-126.

Toužím poznati všechno, co sa týká manželské lásky a pohlavního života v manželství, a proto mi zašlete poštu

..... výtisků knihy:

„Tajemství manželské lásky“ XXI. vydání

Knihu zašlete poštu za Kč 14.— (dobírkou Kč 15.—, v zalepeném obalu Kč 18.50), vázanou Kč 18.— (dobírkou Kč 19.— v zalepeném obalu Kč 22.50). Peníz zasílám: předem poukázkou, přikládám k objednávkě — zašlete dobírkou mimo poštovních výloh. (Co se nehodí, škrtněte.)

Adresa:

Pošta:

Mládeži do 18 let se kniha neposílá.